

COLÒNIES A SANTA PAU

Ja feia mesos que havíem reservat la casa dels Arcs de Santa Pau per a les colònies d'aquest estiu. En aquest cas, ens trobem un edifici molt gran, preparat, diuen, per a cent persones. Hi ha tot de dormitoris de sis, vuit, setze o més places, la infermeria, quatre sales grans per fer-hi vetllades o tallers, un menjador amb finestres molt bonics, la cuina, tres zones de lavabos i dutxes i el masover.

Els exteriors són amples: hi comptem una mena de camp d'esports que no te l'acabes, la font i els aparcaments amb uns quants arbres, els porxos, el racó del safareig i d'estenedors, l'era del davant amb l'escalinata d'entrada a la casa, un tros de bosc que s'enfila per la muntanya, la piscina i el masover.

Teníem onze dies, cinquanta nens i nenes, set monitors i dues cuineres. I també cal afegir-hi el masover.

El fil de les colònies va ser el viatge sideral que ens oferia cada dia l'Oncle Sixto mitjançant la seva màquina del temps, un aparell estrambòtic que ens va dur a nou llocs diferents. A més d'aquests viatges fets amb una gran dosi d'imaginació i unes miques de ganes per part de tots, cal dir que es van fer unes quantes sortides més, aquestes de debò. Vam visitar el poble de Santa Pau en una tarda memorable, vestits d'autèntics turistes i retratant els habitants amb unes màquines fotogràfiques de collita pròpia. Va ser un gran èxit.

Una colla de divuit persones va pujar fins a Santa Maria de Finestres mentre els altres es quedaven a jugar amb una salamandra prop d'un riu. L'única nit que va ploure —nosaltres no ho sabíem pas, que plouria— vam intentar un bivac al prat de sota la casa. Mentre va durar va ser molt bonic i emocionant.

A la piscina, ens hi vam passar moltes estones malgrat que el seu terra, sense allisar, ens mig destrossava els dits dels peus. També vam fer un berenar d'aniversaris, la festa de l'últim dia, que es va acabar ben entrada la matinalada, i un joc de nit.

Hi havia set tallers diferents pels quals van passar tots els nois i noies i es va fer, com cada any, un torn de serveis que, amb més o menys protestes, també tastaren tots.

Per saber si tot plegat va anar bé o no, només cal preguntar-ho a la mainada. Sobretot hi ha una colla, la dels més menuts que aquest any s'estrenaven, que pensa repetir fins que l'edat els ho permeti. Per a ells tot era nou i engrescador. Per als monitors també era nou tenir criatures de cinc i sis anys, ara que això d'engrescador... bé, diguem que va ser... interessant com a experiència.

Per acabar, només quatre coses sobre el masover i la casa. Cal dir que l'home va molt escamat pel tarannà de segones quines colles que fan estada a la casa. Es veu que n'hi ha de força "destructives", com si diguéssim, que no s'hi miren gens ni mica a l'hora de conservar l'edifici com cal. Potser és per això que la benvinguda que ens donà no va ser gaire càlida. Doncs bé. Ara no és per tirar-nos floretes, però l'últim dia ens va felicitar i va manifestar que tant de bo tota la gent que hi va fos com la de Vilobi! Paraula que ho va dir.

Sobre la casa, direm només que, en arribar-hi, vam tenir molta feina per netejar-la, sobretot pel que fa a la cuina i als lavabos. Sort que duíem dues cuineres que valen tot l'or del món i ens hi van donar un bon cop de mà —i de lleixiu i d'escombres i de tot.

**EQUIP DE MONITORS DE L'ESPLAI
ASSOCIACIÓ PERE ANTONI**

